

CHKO Třeboňsko – údaje o krajině rázu pro územně-analytické podklady (dle vyhlášky č. 500/2006 Sb.)

Údaj pro ÚAP č. 17a: Krajině ráz

1) Oblast krajině rázu (charakteristika CHKO Třeboňsko jako celek)

Oblasti krajině rázu se vymezují na základě geomorfologického členění a biogeografického členění. V rámci Generelu krajině rázu Jihočeského kraje (VOREL a kol. 2009) byla na území CHKO Třeboňsko stanovena pouze jedna oblast krajině rázu, a to podle správní hranice CHKO Třeboňsko. Jedná se o oblast s označením ObKR 16 CHKO Třeboňsko. Tento způsob vymezení dle správní hranice byl použit i pro ostatní CHKO v Jihočeském kraji, a proto není vhodné ho měnit. K ObKR 16 CHKO Třeboňsko ze západu přiléhá ObKR 15 Lišovský práh-západní Třeboňsko, z jihozápadu a jihu ObKR 29 Českovelenicko-Jílovicko, ze severozápadu a severu ObKR 7 Tábořsko-Soběslavsko, ze severovýchodu a východu ObKR 17 Kardašovořečicko-Strážsko, z východu ObKR 30 Novobystřicko a dále oblast Rakouska (Horní Waldviertel), která nebyla předmětem hodnocení.

Vymezení ObKR 16 Třeboňsko a navazující oblasti KR jsou v rámci jevu ÚAP č. 17 prezentovány v rastrové podobě, hranice ObKR 16 Třeboňsko jsou prezentovány ve vektorové podobě a jsou totožné s hranicí CHKO Třeboňsko. Charakteristika ObKR 16 CHKO Třeboňsko je uvedena níže. Dalšími podrobné a související údaje jsou také součástí komplexního textu studie Preventivní hodnocení krajině rázu CHKO Třeboňsko (BÍNOVÁ 2010), který je prezentován u jevu ÚAP č. 18. Tento text může být používán společně pro účely popisu jevů ÚAP č. 17 a 18, neboť některé charakteristiky nelze oddělit pro oblast krajině rázu a místo krajině rázu.

Charakteristické znaky oblasti krajině rázu ObKR 16 CHKO Třeboňsko (VOREL 1996, BÍNOVÁ 2010):

- mozaika rozsáhlých ploch rybníční a lesní krajiny s enklávami polní nebo luční krajiny,
- výrazně převažuje harmonická kulturní krajina dlouhodobě přetvářená antropogenními vlivy,
- velké lesní celky a hladiny velkých rybníků i rybníčních soustav vytváří rovinatý krajině prostor až monumentálních měřítek, který je však vnímám jako soubor oddělených celků jen zčásti propojených
- rovinatý a pouze v okrajových částech až pahorkatinný reliéf s malým převýšením a mírnými svahy,
- hustá síť vodních toků a vysoký podíl vodních ploch (rybníků); rybníky jsou uspořádány do několika soustav vzniklých v průběhu historické kultivace krajiny,
- vysoký podíl lesa, a to většinou ve velkých celcích (stovky až tisíce ha), převažují jehličnaté porosty, výskyt specifických ekosystémů rašelinišť a rybníků,
- množství liniových dřevinných společenstev, zejména břehových porostů vodních toků, hrázových porostů rybníků,
- typická rozptýlená zástavba, drobná sídla a samostatné obytné stavby (bašty, hájovny, zemědělské samoty) harmonicky začleněné do přírodního rámce.

V zásadě je možno rozdělit území CHKO z hlediska krajině rázu a v souladu s geomorfologickým členěním na tyto čtyři základní oblasti (VOREL 1996):

- Borkovická pánev s „lomnickým“ úsekem toku Lužnice s velkými rybníky na Zlaté stoce
Převážně plochý reliéf, krajina zejména v severní části s vyšším podílem zemědělské půdy (zejména polí) a nižší lesnatostí, největší rybníky a jejich soustavy vázané na Zlatou stoku,

technicky upravený a celkově méně hodnotný tok „Malé“ Lužnice (úsek Rožmberk-Veselí nad Lužnicí), vyšší hustota osídlení, vesnice s bohatší architekturou „blatského“ typu, centrum osídlení.

- lesnatá Českovelenická pánev se „suchdolským“ meandrujícím úsekem toku řeky Lužnice
Převážně plochý až zvlněný reliéf s výrazným říčním údolím Lužnice, která zde vytváří v dlouhém úseku širokou říční nivu a zachovává si přírodní charakter a dynamiku, velký podíl lesů a lesních rašelinišť, vysoký podíl luk a pastvin, typické formy rozptýleného osídlení (Vitorazsko).

- lesnaté povodí řeky Nežárky

Mírně zvlněný reliéf s mělkým údolím Nežárky vytvářející širokou říční nivu, velký podíl lesů vytvářejících souvislé a rozsáhlé lesní masivy (zčásti využívané v minulosti jako obory – zámek Jemčina), vysoký podíl luk, řídké osídlení, množství rozptýlené zeleně.

- členitá Chlumská pahorkatina postupně se zvedající z ploché části Třeboňské pánve směrem k okraji Českomoravské vrchoviny

Výrazně zvlněný reliéf navazující na okraje Javořické vrchoviny patřící již k systému Českomoravské vrchoviny (Homolka, Maršovinská pahorkatina), pestrý mozaikovitý charakter krajiny s vysokou lesnatostí a nižší hustotou osídlení v příhraničním pásmu, množství rozptýlené zeleně.

Přírodní, kulturní a historické charakteristiky (VOREL 1996, BÍNOVÁ 2010)

Geomorfologické členění

Podle geomorfologického členění GGÚ ČSAV se zájmové území řadí do těchto jednotek:

Provincie: Česká vysočina

Soustava: II Česko-moravská soustava

Podsoustavy: IIB Jihočeská pánev a IIC Českomoravská vrchovina

Celky: IIB-2 Třeboňská pánev, IIC-1 Křemešnická vrchovina

Podcelky: IIB-2A Lomnická pánev, IIB-2B Kardašovořečická pahorkatina, IIC-1A Jindřichohradecká pahorkatina

Okrsky: Borkovická pánev, Českovelenická pánev, Chlumská pahorkatina, Plavská pahorkatina, Ratibořská pahorkatina, Veselská pahorkatina, Lišovský práh

Biogeografické členění

Řešené území se nachází v Třeboňském biogeografickém regionu (č. 1.31), který leží v hercynské biogeografické podprovincii. V zájmovém území lze rámci biogeografické diference vymezit 13 typů biochor, a to 4Do Podmáčené sníženiny na kyselých horninách 4. vegetačního stupně, 4Dr Podmáčené rašelinné sníženiny 4. vegetačního stupně, 4To Rovinné sníženiny s kyselými mokřinami v pánvích 4. vegetačního stupně, 4RN Plošiny na zahliněných štěrkoiscích 4. vegetačního stupně, 4Ro Vlhké plošiny na kyselých horninách 4. vegetačního stupně, 4RU Plošiny na štěrkoiscích 4. vegetačního stupně, 4RS Plošiny na metamorfitech v suché oblasti 4. vegetačního stupně, 4RR Plošiny na kyselých plutonitech v suché oblasti 4. vegetačního stupně, 4Nk Široké kamenité nivy 4. vegetačního stupně, 4Nh Širší převážně hlinité nivy 4. vegetačního stupně, 4BR Erované plošiny na kyselých plutonitech 4. vegetačního stupně, 4BS Erované plošiny na kyselých metamorfitech v suché oblasti 4. vegetačního stupně a 4PP Pahorkatiny na neutrálních plutonitech 4. vegetačního stupně.

Kulturně historický vývoj

V krajině, jakou je oblast Třeboňska, hrají kulturně historické hodnoty významnou roli. Jsou to doklady postupné kultivace krajiny technickými vodohospodářskými díly a postupně se vyvíjejícím a měnícím se osídlením. Struktura nově vzniklé kulturní krajiny se střídáním

ploch rybníků, polí, luk, lesů a bohaté doprovodné zeleně, lemující břehy rybníků a vodotečí přirozeně střídá měřítko prostorů a dává krajině živost, proměnlivost a překvapivost.

Dokonalý soulad technických úprav s přírodními podmínkami a potřebami krajiny přispěl k vysokým přírodním hodnotám dnešní krajiny, ke vzniku neobyčejných ekologických hodnot, které si zasluhují přísnou ochranu.

Velká část těchto chráněných hodnot souvisí s původní podobou krajiny, s původními procesy, kterými krajina žila. Velká část ekologických hodnot však souvisí s novými krajinnými vztahy, vzniklými z kultivace a hospodářského přetváření krajiny zejména od 14. do 16. století.

Dnešní podobou je kulturní krajina, která spojuje hodnoty památkové, vzniklé z kulturně historického vývoje, s hodnotami ekologickými, vzniklými ze zachování původních a ovlivnění následujících přírodních procesů. Z těchto důvodů právě v krajině Třeboňska věnujeme mimořádnou pozornost aspektům vývoje osídlení a památkovým hodnotám.

V původním charakteru krajiny převládaly lesy, bažiny, rašeliniště a mokré louky. Některé z vodních ploch mají původ v dřívějších jezerech v údolí Lužnice. Odtoku vody bránilo jílovité podloží a tak odvodnění krajiny systémem stok a rybníků, zachycujících rovněž drobné vodoteče, stékající do nižších poloh pánve, bylo jediným možným řešením zúrodnění a hospodářské využitelnosti krajiny.

K nejstarším rybníkům, vzniklým při středověkém osídlování krajiny, patří rybník Jakule u Byňova (před 1339), Bošilecký a Záblatský (před 1374). K rybníkům, které ležely mezi Brannou a Třeboní, v místech dnešního Opatovického rybníka, vedla již roku 1376 odbočka z řeky Lužnice, pokračující potom mnohem později dále k severu jako Zlatá stoka. Roku 1376 byl rozšířen rybník Dvořiště, před rokem 1384 vznikl rybník Holná.

V rybničních registrech z let 1450 - 1464 se uvádějí na Třeboňsku rybníky - Bošilecký, Ponědražský, Branský, Církvíčny, Tobolka, Děkanec, Kacířovec a Štěpanovský, na Lomnicku Dvořiště a Stříbřecký.

V této době bylo již území do určité míry odvodněno a osídleno. K dalším a to velkorysým změnám však došlo v 16. století.

Rozvoj rybničních soustav je spojen se jménem Štěpánka Netolického, jehož prvním dílem je rybník Malý Tisý z roku 1507, dalšími rybníky pak Jamský (1508) a Jílovický (1511), Horusický (1511) a Opatovický (1510 - 1518). Jedním z nejvýznamnějších děl Štěpánka Netolického je prodloužení dřívější napájecí stoky z prostoru Třeboně až k Veselí nad Lužnicí. Vznikla tak Zlatá stoka, o celkové délce 46,2 km od svého vyústění z Lužnice v katastru obce Majdalena k zaústění do Lužnice v katastru Veselí nad Lužnicí.

Systém Zlaté stoky zahrnuje tyto nejvýznamnější rybníky: Opatovický, Svět, Záblatský, Ponědražský, Bošilecký, Hliníř, Ponědražkovský, Švarcenberk a Horusický.

Druhým velkým mužem výstavby rybníků na Rožmberském panství 16. století byl Jakub Krčín z Jelčan. Jeho stavby byly neobyčejně velkorysé a rozsáhlé. Spojoval jednou hladinou menší rybníky, budoval hráze v podobě údolních přehrad.

V letech 1571 - 1573 vybudoval rybníky Svět a Spolský, v letech 1580-1582 Věrný (zvětšením rybníka Dvořiště), Opatil (zvětšením Záblatského) a Krčín. V letech 1584 - 1590 se uskutečnila stavba rybníka Rožmberk, kterým protéká řeka Lužnice. Ochranu rybníka před záplavami zajišťuje umělý kanál Nová řeka, dlouhý 13,4 km, odvádějící přebytečnou vodu z Lužnice do Nežárky.

Systém vodního komplexu rybníka Rožmberk a Nové řeky zahrnuje následující rybníky " Rožmberk, Ženich, Nový Vdovec, Starý Vdovec, Stolec, Vyšehrad, Travníčny.

Ze 16. století pochází i rybníky Chlumské soustavy, budované Mikulášem Ruthardem z Malešova.

Tak rozsáhle do krajiny přinesly změnu struktury osídlení, jak uvádějí následující kapitoly. V konečné podobě vznikl ojedinělý obraz krajiny ploché rybniční pánve, protékané meandrující osou Ložnice, s vyššími lesnatými polohami a rozmanitou a živou pahorkatinou, přecházející k charakterově odlišnější krajině okrajů Českomoravské vrchoviny.

V obrazu krajiny se objevily v historickém vývoji nové prvky krajinné scény, velmi typické pro tuto oblast. Jsou to horizonty vodní hladiny, poměrně přímé a jasné linie hrází, osázených duby, linie vodních kanálů - stok, doprovázené bohatou vegetací. Jsou to také o samotě stojící statky na zemědělských plochách mezi rybníky, bašty a rybniční statky v blízkosti hrází.

Historickým vývojem vznikla krajina neobyčejně členitá, i přes svou plochost málo přehledná, prostorově rozmanitá, s významnými hodnotami harmonie zástavby, technických děl a přírodní prostředí.

Vývoj osídlení na Třeboňsku byl v historii podmíněn především přírodním charakterem území, zcela odlišným od ostatního jihočeského regionu. Krajina zde byla až do hlubokého středověku nehostinná, bažinatá území se střídala s těžko prostupnými lesy.

Osídlení se začalo rozvíjet až s postupnou kultivací zemědělské půdy koncem 12. století po nástupu vlády rodu Vítkovců. Nej hustší síť osídlení vznikala pozvolně kolem toku řeky Lužnice, samotné dno Třeboňské kotliny zůstalo řídko osídleno dodnes. Urbanizační éra však končí s nástupem husitského období, které se do vývoje osídlení zapsalo neblahým způsobem, neboť přispělo k zániku velkého počtu sídel.

Ke zcela radikální proměně v obraze sídla a celé krajiny na Třeboňsku dochází v období renesance, které lze nazvat obdobím panského podnikání, jehož hlavní význam tkvěl ve velkorysém způsobu kultivace rozsáhlého území. Mokřinatá krajina je zhodnocena zakládáním důmyslných rybničních a odvodňovacích soustav. Vrcholná éra rybníkářství spadá do období 1. třetiny 16. století a je spojena se jmény vodohospodáře rožmberského rodu Stěpánka Netolického a geniálního rybníkáře Jakuba Krčina z Jelčan.

Do tohoto období je kladen vznik velkého počtu samot, tzv. jednot, neboť poddaní dostávali za zabranou půdu a zrušené statky, které musely ustoupit vodním dílům, náhradní pozemky na zbytkových plochách mezi rybníky a kanály. Nová zemědělská sídla vznikala zcela výjimečně. Jako příklad uveďme Frahelž, která byla založena roku 1549 a Mláku, o které jsou první písemné zmínky z roku 1518. Zakládána byla spíše sídla nezemědělská při hamrech a pilách.

K velkému úbytku vesnických sídel došlo v důsledku třicetileté války. Po jejím skončení dochází nejprve k obnově hospodářství a válkou zničených vesnic. Zakládají se hamry a sklárny (Jiříkovo Udolí), pokračuje rozvoj a další výstavba panských statků.

Od konce 17. století lze již sledovat snahu po výraznějším uplatnění vnější formy staveb, které byly doposud prostých tvarů a bez povrchové architektonizace.

V průběhu pak celého 18. století se do výrazu venkovského prostoru a krajinného obrazu promítají nejen stavební počiny šlechty, ale především církve. Ta buduje nové kostely a fary, přestavuje kostely středověké na barokní. Nově vystavěn státní a císařské silnice, které přinášejí finanční zisk zejména poddaným, neboť při cestách vznikají přepážní stanice a hospody, jsou lemovány alejemi a směřovány na krajinné dominanty kostelů. Vesnice jsou obohaceny o další nové stavební typy, jakými jsou panské a především kontribuční sýpky, pazdery, mlýny, ovčiny a sušárny ovoce. Obce se na svých okrajích rozšiřují o domkářské kolonie a nové skupiny zástavby, mnohdy neorganizované se objevují nejen po obvodu historického centra obce, ale především podél výjezdních komunikací.

Konec 18. století je také charakterizován přechodem od roubené stavby ke zděné. Hlavním iniciačním podnětem k tomu bylo zrušení nevolnictví v roce 1781 a tím zvýšení životní úrovně vesnice a dále pak fyzické dožití staveb, jejichž vznik lze předpokládat po skončení třicetileté války. Koncem 18. století byly tedy tyto stavby staré 100 - 150 let.

V průběhu 18. století a prvních tří čtvrtin století 19. byl obraz venkovského sídla dokoňován ještě návesními kapličkami, kovárnami a zemědělskými usedlostmi samými s jejich zděným ohrazením. Stavební konstrukce byly složitější a náročně modelovaná průčelí si vyžadovala přítomnost zednických mistrů a štukatérů. Statky bohatých sedláků se začínají výrazně odlišovat nejen svojí hmotou, ale především bohatostí štukové výzdoby na fasádě. Architektonické pojetí staveb vychází z barokních a klasicistních principů.

Základním kompozičním principem obrazu vesnického prostoru Třeboňska je dvouštitové průčelí propojené ohradní zdí, která oba štíty sjednocuje do jednoho výtvarného prvku. Ohradní zeď je po straně domu nebo uprostřed prolomena vjezdovou bránou ve formě půlkruhového oblouku, segmentu, nebo s rovným překladem či s vystouplými bloky bran v návaznosti na vzniku statku.

Vývoj půdorysu statku je ke konci 18. a v průběhu 19. století již v nejspělejší vývojové fázi. Převažuje trojstranné uspořádání jednotlivých stavebních druhů statku (obytný dům s chlévy a kolnou, sýpka, stodola). Hmota obytného stavení stojí po jedné straně pozemku a svým štítovým průčelím je orientována do veřejného prostoru. Po druhé straně pozemku stojí opět štítově orientovaná sýpka. Na obytný dům navazují chlévy, výjimečně jsou situovány samostatně a to v závislosti na velikosti pozemku, na němž dvůr stojí. Stodola uzavírá prostor dvora čelně proti vjezdu a je průjezdná. Od 2. pol. 19. století je zděná, omítnutá s trojúhelnými štíty a sedlovou střešou s tvrdou keramickou krytinou. Kůlny, které jsou otevřené do dvora, navazují na chlévy a vznikly přestřešením volného prostoru mezi chlévy a stodolou.

Zatímco v 1. pol. 19. století převažuje typizace štítového průčelí směrem do návsi, od 70. let století 19. dochází k otočení obytného domu podélnou (okapovou) stranou do návsi. V tomto období také dochází k uzavření čtvrté strany doposud volné u trojstranné usedlosti. U obytných domů se objevují klasicistní půdní nástavby.

Odklon od dekorativismu po pol. 19. století vyústil v užití jednoduchých čistých forem vedoucích až k purismu projevujícím se v uplatnění jednoduchých objemů, hladkých ploch průčelí a štítů, jejichž zvlněné kontury se narovnávají v přímé linie. Bohatý prořezávaný štukový dekor je zjednodušen na prosté omítkové pásy kolem oken a okřídlí štítu.

K dotvoření obrazu návsi dochází výstavbou kapliček a kaplí. Objevují se ještě další stavební druhy, jako je škola, která povětšinou zaujímá dominantní polohu na návsi (Novosedly) a hospody, které jsou již budovány jako samostatný stavební druh. Až doposud sloužila jako hospoda nějaká usedlost.

Ve třetí třetině 19. století doznívá pozvolna stavební konjunktura. Nově vznikající stavby (zemědělské usedlosti) v poč. 20. století ještě čerpají z tradic vytvořených ve 30. - 60. letech 19. století a přejímají jejich kompoziční principy.

Literatura:

BÍNOVÁ I. a kol. (2010): CHKO Třeboňsko – preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb. (aktualizace studie z roku 1996), Společnost pro životní prostředí, Brno, 107 pp.

VOREL I. a kol. (1996): Třeboňsko - hodnocení území CHKO a BR z hlediska krajinného rázu. ATELIER V, Praha, 115 pp.

VOREL I. a kol. (2009): Generel krajinného rázu Jihočeského kraje. Atelier V Praha a EIA Servis České Budějovice, 178 pp.

2) Místa krajinného rázu v CHKO Třeboňsko

V rámci oblasti krajinného rázu ObKR 16 – CHKO Třeboňsko bylo ve studii Preventivní hodnocení krajinného rázu území CHKO Třeboňsko (BÍNOVÁ 2010) vymezeno celkem 90 základních krajinných celků – míst krajinného rázu (MKR). Místa krajinného rázu byla charakterizována z řady aspektů a z typologického hlediska zařazena pod 3 základní typy krajinných celků (A - lesní krajiny, B - krajiny s výrazným vodním prvkem, C - rybníční, polní, luční krajiny intenzivně využívané), v rámci těchto základních typů bylo vymezeno celkem 10 podtypů. Každému místu krajinného rázu byl také přiřazen určitý stupeň ochrany krajinného rázu v pětičlenné škále. Kromě celkové charakteristiky míst krajinného rázu bylo provedeno podrobnější vyhodnocení pro sídla na území CHKO Třeboňsko, kde byla vymezeny zejména hodnoty interiéru sídla a riziková historizující (jádrová) zóna a další jevy bodové či plošné jevy související s využitím území (oblast rozptýlené zástavby, pozitivní přírodní a kulturní dominanty, negativní dominanty apod.). Vzhledem ke komplexnosti preventivní studie krajinného rázu CHKO Třeboňsko je tento materiál v rámci jevu ÚAP č. 18 prezentován a předáván jako celek v podobě textové a rastrové. Ve vektorové podobě jsou potom z této studie předávány tyto datové vrstvy:

-Vymezení míst krajinného rázu (s typologickou charakteristikou a zařazením do stupně ochrany krajinného rázu)

-Hodnoty interiéru sídel

-Riziková historizující zóna v sídlech

Pro úplnost jsou dále předávány dvě datové vrstvy z původní studie krajinného rázu CHKO Třeboňsko (VOREL 1996), které se zabývají zejména estetickými hodnotami krajiny, a to:

-Území s vysokou krajinně-estetickou hodnotou (VOREL 1996)

-Krajinářsky hodnotná území - ze studie Ekologická optimalizace hospodaření CHKO/BR Třeboňsko (BÚ ČSAV 1980)

Přehled vymezených míst krajinného rázu v CHKO Třeboňsko - podrobné charakteristiky viz studie Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Třeboňsko (BÍNOVÁ 2010), str. 22-27 (PDF soubor je součástí podkladů pro ÚAP).

A lesní krajina (MKR nevymezena)

B krajina s výrazným vodním prvkem

B1 výrazné bezlesé nivy s převážně přírodním charakterem

B1.1 Meandry Lužnice-Novořecké močály

B1.2 Lužnice, Na Ivance

B1.3 Horní Lužnice

B2 výrazné bezlesé nivy s kulturní harmonickou krajinou

B2.1 Nežárka, Krkavec-Veselí nad Lužnicí

B2.2 Nežárka, Jemčina-Krkavec

B2.3 Nežárka, Stráž nad Nežárkou-Šimanov

B3 rybníční krajina s převahou přírodních prvků

B3.1 Horusický-Švarcenberk

B3.2 Bošilecký

- B3.3 Záblický
- B3.4 Ponědražský
- B3.5 Nadějská soustava
- B3.6 Velká Holná
- B3.7 Velký Tisý-Koclířov
- B3.8 Klec-Potěšil
- B3.9 Kolenecké rybníky
- B3.10 Káňov
- B3.11 Rožmberk
- B3.12 Vitmanovské rybníky
- B3.13 Břilické rybníky
- B3.14 Svět
- B3.15 Opatovický
- B3.16 Rybníky u Obory
- B3.17 Ruda-Jamský
- B3.18 Chlumecká soustava
- B3.19 Mokřiny
- B3.20 Velká Černá-Blato

B4 jezerní krajina s převahou přírodních prvků

- B4.1 Veselské pískovny
- B4.2 Pískovna Cep
- B4.3 Pískovna Tušř

C rybníční, polní, luční krajina intenzivně využívaná

C1 otevřené celky se sídly a rozptýlenou zástavbou

- C1.1 Klikov-Frantiřkov-osady
- C1.2 Spálenířtě
- C1.3 Hranice
- C1.4 Dvory nad Lužnicí–Nová Ves nad Lužnicí
- C1.5 Źofina Huř

C2 celky výhradně s rozptýlenou zástavbou

- C2.1 Texas-Kopaniny
- C2.2 Herda
- C2.3 Pele-Lipovky-Pařezí
- C2.4 Zajíc
- C2.5 Nová Huř
- C2.6 Nová Ves u Klikova
- C2.7 Benátky
- C2.8 Tři Facky
- C2.9 Dvory nad Lužnicí, samoty
- C2.10 Blato
- C2.11 Hořejří Chalupy

C3 otevřené celky silně antropogenně ovlivněné (výstavba, těžba, průmysl, rekreace)

- C3.1 Lomnicko
- C3.2 Stráž nad Nežárkou
- C3.3 Třeboň-Břilice
- C3.4 Majdalena
- C3.5 Staňkov-Chlum u Třeboně-Hamr
- C3.6 Suchdolsko
- C3.7 Tuřř

C3.8 Rapšach
C3.9 Halámky

C4 polouzavřené celky drobných měřítek s mozaikovitým využitím

C4.1 Řehořinky
C4.2 Mnich-Ratiboř-Roseč
C4.3 Rybník Černičný
C4.4 Pístinské rybníky
C4.5 Libořezy-Mníšek-bašta Staviště
C4.6 Stříbřec, jih-Leština
C4.7 Žíteč-Lutová
C4.8 Mirochov

C5 otevřené celky velkých měřítek se zemědělským využitím a sídly

C5.1 Bošilec
C5.2 Horusice-Veselí nad Lužnicí
C5.3 Drahov
C5.4 Nítovice-Vřesná
C5.5 Kardašova Řečice, jih
C5.6 Ponědražsko
C5.7 Záblatí
C5.8 Vlkov-Frahelž
C5.9 Klec
C5.10 Lužnicko
C5.11 Dunajovice-Přeseka
C5.12 Hatín-Plavsko
C5.13 Pístina
C5.14 Stříbřec
C5.15 Spolí
C5.16 Domanín
C5.17 Branná
C5.18 Kojákovice, východ
C5.19 Čep-Hrachoviště
C5.20 Šalmanovice
C5.21 Bor
C5.22 Krabonoš

C6 uzavřené celky enkláv se sídly

C6.1 Val-Hamr
C6.2 Kolence
C6.3 Novosedly nad Nežárkou
C6.4 Mláka
C6.5 Stará Hlína
C6.6 Nová Hlína